

NTFR 2015/2638 Exploitant Chinees-Indisch restaurant schendt administratieplicht: informatiebeschikking is terecht

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 25 augustus 2015, nr.14/01090

Belastingjaar/tijdvak	2007 -2011	📄 Brondocument
Wetsartikelen	AWR-art. 52 AWR-art. 52a AWR-art. 25	
Auteur	mr. M.H.W.N. Lammers	
ECLI	ECLI:NL:GHARL:2015:6338	

Samenvatting

Belanghebbende dreef in de vorm van een eenmanszaak een Chinees-Indisch restaurant. Naar aanleiding van de bevindingen van een bij belanghebbende in 2013 ingesteld boekenonderzoek, heeft de inspecteur de conclusie getrokken dat belanghebbende de administratieplicht heeft geschonden. Daarom heeft hij de onderhavige informatiebeschikking vastgesteld. Volgens het hof is dat terecht. Belanghebbende heeft namelijk onder meer geen sluitende kas- en voorraadadministratie bijgehouden, bestelbonnen niet bewaard, de logboeken niet bewaard en geen personeelslijsten met urenadministratie bijgehouden. Deze schending van de administratieplicht is volgens het hof dusdanig ernstig dat de sanctie van omkering en verzwaring op haar plaats is. Nu de schending van de administratieplicht niet meer kan worden hersteld, geeft het hof belanghebbende geen nieuwe termijn om alsnog aan de wettelijke verplichting te voldoen.
(Hoger beroep ongegrond.)

Commentaar

Op 1 juli 2011 is art. 52a AWR in werking getreden. Dit artikel verplicht de inspecteur in feite een informatiebeschikking af te geven indien hij gebruik wil maken van de omkering en verzwaring van de bewijslast wegens schending van de administratie- en/of inlichtingenplicht. Dit artikel is ingevoerd om de rechtsbescherming van de belastingplichtige te verbeteren. De belastingplichtige heeft namelijk de mogelijkheid om bezwaar, beroep, hoger beroep en beroep in cassatie in te stellen tegen de informatiebeschikking. De jurisprudentie laat zien dat belastingplichtigen van deze mogelijkheid veelvuldig gebruikmaken. Zo ook in deze zaak. Als een belastingplichtige opkomt tegen een informatiebeschikking, moeten de volgende vragen beoordeeld worden: (i) Is sprake van een schending van de informatie- en/of administratieplicht en/of bewaarplicht? (ii) Rechtvaardigt de schending de omkering en verzwaring van de bewijslast? Art. 52 AWR bepaalt dat een ondernemer alle gegevens bewaart die van belang zijn voor de belastingheffing en wel op zo'n manier dat controle door de inspecteur binnen een redelijke termijn mogelijk is. Over de omvang van de gegevens die moeten worden bewaard, is de nodige jurisprudentie voorhanden. In HR 21 maart 2008, nr. 43.966, NTFR 2008/617 is geoordeeld dat als een ondernemer gebruikmaakt van een geautomatiseerd bestel- en kassasysteem, de ingevoerde detailgegevens in dat systeem moeten worden bewaard als deze gegevens voor de belastingheffing van belang kunnen zijn. In HR 26 juni 2015, nr. 13/04127, NTFR 2015/2074 heeft de Hoge Raad dit oordeel verduidelijkt. In een geautomatiseerd bestel- en kassasysteem vallen de ingevoerde detailgegevens in beginsel onder de bewaarplicht. De reden daarvoor is dat de inspecteur aan de hand van deze gegevens de volledigheid van de omzetverantwoording kan beoordelen, zodat deze gegevens van belang zijn voor de belastingheffing. Van deze hoofdregel kan worden afgeweken, aldus de Hoge Raad, als de administratie voldoende andere gegevens bevat die een afdoende controle van de omzetverantwoording binnen een redelijke termijn mogelijk maakt. Aan de hand van dit toetsingskader heeft het hof de administratie van het Chinees-Indische restaurant beoordeeld. Het hof komt daarbij tot het oordeel dat de administratie niet voldoet aan de eisen van de wet omdat

- 1 een sluitende kas- en voorraadadministratie ontbreekt,
- 2 bestelbonnen niet worden bewaard,
- 3 logboeken niet worden bewaard en
- 4 geen personeelslijsten met urenadministratie zijn bijgehouden.

Het hof oordeelt dan ook dat de administratie- en bewaarplicht is geschonden. De volgende vraag die het hof moet beoordelen, is of deze schending ernstig genoeg is om de omkering en verzwaring van de bewijslast te rechtvaardigen. Het hof oordeelt dat dit het geval is. Daarbij neemt het hof in ogenschouw dat primaire bescheiden, logboekverslagen, een voorraadadministratie ontbreken en de kasadministratie gebrekkig is.

Art. 27e, lid 2, AWR bepaalt dat als het (hoger) beroep tegen een informatiebeschikking ongegrond wordt verklaard, de belastingplichtige een termijn moet krijgen om alsnog zijn verplichtingen na te komen. Het hof oordeelt dat het in deze zaak geen zin heeft om de belastingplichtige alsnog een termijn te gunnen. De administratieplicht is geschonden, en die schending kan, aldus het hof, niet ongedaan worden gemaakt.

Navraag leert dat tegen de beslissing van het hof geen beroep in cassatie is ingesteld. Dat betekent dat bij de inhoudelijke behandeling van de belastingaanslagen de belastingplichtige in een nadelige bewijspositie komt te verkeren. De belastingplichtige zal in een procedure tegen die aanslagen overtuigend moeten aantonen dat en in hoeverre de belastingaanslag (en eventueel de uitspraak op bezwaar) onjuist is.

[1] Mr. M.H.W.N. Lammers is advocaat bij Jaeger advocaten-belastingkundigen te Amsterdam.

Bron: <http://www.ndfr.nl/link/NTFR2015-2638>

Datum: 25-4-2016 15:27:23

Alle rechten voorbehouden. Alle auteursrechten en databankrechten van deze tekst worden uitdrukkelijk voorbehouden. Deze rechten berusten bij Sdu Uitgevers. Niets uit NDFR mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the publisher's prior consent.